

- 3) Είναι οι ιδιωτικές παράλληλες βάσεις δεδομένων (ιδίως βάσεις δεδομένων γραφείου οικονομικών πληροφοριών), οι οποίες έχουν δημιουργηθεί πέραν των κρατικών βάσεων δεδομένων και στις οποίες τα δεδομένα που προέρχονται από τις κρατικές βάσεις δεδομένων (εν προκειμένω οι ανακοινώσεις αφερεγγυότητας) αποθηκεύονται για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα από το προβλεπόμενο στο στενό πλαίσιο του κανονισμού 2015/848 σε συνδυασμό με το εθνικό δίκαιο, κατ' αρχήν νόμιμες ή προκύπτει από το δικαίωμα στη λήθη που προβλέπεται στο άρθρο 17, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του ΓΚΠΔ ότι τα εν λόγω δεδομένα πρέπει να διαγράφονται, όταν
- α) προβλέπεται ίδια διάρκεια επεξεργασίας με εκείνη που ισχύει για το δημόσιο μητρώο,
- ή
- β) προβλέπεται περίοδος αποθήκευσης που υπερβαίνει την προβλεπόμενη για το δημόσιο μητρώο;
- 4) Στον βαθμό που το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο στ', του ΓΚΠΔ μπορεί να ληφθεί υπόψη ως μοναδική νομική βάση για την αποθήκευση δεδομένων από ιδιωτικά γραφεία οικονομικών πληροφοριών, συμπεριλαμβανομένων και των αποθηκευμένων σε δημόσια μητρώα δεδομένων, πρέπει να γίνει δεκτή η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος γραφείου οικονομικών πληροφοριών, στην περίπτωση που το εν λόγω γραφείο αποκτά τα δεδομένα από τον δημόσιο κατάλογο χωρίς να συντρέχει συγκεκριμένος λόγος, ώστε να μπορεί στη συνέχεια να τα έχει στη διάθεσή του σε περίπτωση υποβολής σχετικού αιτήματος παροχής πληροφοριών;
- 5) Μπορούν οι κανόνες συμπεριφοράς που έχουν εγκριθεί από τις εποπτικές αρχές σύμφωνα με το άρθρο 40 του ΓΚΠΔ και προβλέπουν προθεσμίες εξετάσεως και διαγραφής, οι οποίες υπερβαίνουν τις περιόδους αποθήκευσης που ισχύουν για το δημόσιο μητρώο, να καταργούν τη στάθμιση που έχει γίνει σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο στ', του ΓΚΠΔ;

(¹) Κανονισμός (ΕΕ) 2016/679 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 27ης Απριλίου 2016, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών και την κατάργηση της οδηγίας 95/46/ΕΚ (ΕΕ 2016, L 119, σ. 1).

(²) Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Μαΐου 2015, περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας (ΕΕ 2015, L 141, σ. 19).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Rechtbank Amsterdam (Κάτω Χώρες) στις 14 Σεπτεμβρίου 2021 — Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εκδοθέν κατά του X, προσφεύγων: Openbaar Ministerie

(Υπόθεση C-562/21)

(2022/C 2/23)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Rechtbank Amsterdam

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης κατά του: X

Προσφεύγων: Openbaar Ministerie

Προδικαστικό ερώτημα

Ποιο κριτήριο πρέπει να εφαρμόσει δικαστήριο το οποίο καλείται να αποφανθεί σχετικά με την εφαρμογή ΕΕΣ, εν όψει της εκτέλεσης στερητικής της ελευθερίας ποινής ή στερητικού της ελευθερίας μέτρου, όταν εξετάζει αν, στο κράτος μέλος έκδοσης, προσεβλήθη το δικαίωμα σε δικαστήριο που έχει προηγουμένως συσταθεί νομίμως κατά τη δίκη που είχε ως αποτέλεσμα την έκδοση της καταδικαστικής απόφασης εις βάρος του εκζητούμενου προσώπου, τη στιγμή που, στο εν λόγω κράτος μέλος, δεν υφίσταται αποτελεσματική δικαστική προσφυγή κατά ενδεχόμενης προσβολής του εν λόγω δικαιώματος;